

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2598/2022
29.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушић“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 241/22 од 17.02.2022. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 241/22 од 17.02.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 207/21 од 27.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је поништено као незаконито решење туженог број .. од 23.02.2021. године, што је тужени дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужила засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 28.11.2019. године, на радном месту „ББ“, па је тужени обавезан да тужилу врати на рад на наведено радно место. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили плати трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 241/22 од 17.02.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП. Ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, као и на погрешну примену члана 8. ЗПП-а, чиме се у суштини оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог на основу уговора о раду на одређено време од 24.11.2017. године, на пословима „ББ“, почев од 27.11.2017. године до 31.12.2018. године. Тужили је закључени уговор о раду продужаван на основу више закључених уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду. Решењем туженог од 23.02.2021. године, тужили је престао радни однос дана 28.02.2021. године због истека времена на који је закључен. Иако је тужила са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и анекса, а који су мењани у погледу трајања, тужила је у наведеном периоду код туженог радила непрекидно, на истом радном месту и обављала исте послове, јер је потреба за истим била стална, а не због повећаног обима посла или реализације пројеката.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду од 23.02.2021. године незаконито, због чега је исто поништено и утврђено да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време на основу члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Имајући у виду наведене законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду, за период дужи од 24 месеца непрекидног

рада, у коме је обављала исте систематизоване послове „ББ“. Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила дуже од две године на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закон о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца, настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужила и након 28.11.2019. године (када је требало да јој престане радни однос, с обзиром да је радила 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставила да ради код туженог на основу сагласности послодавца (имала је закључен уговор о раду). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је, дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, у границама постављеног тужбеног захтева, у смислу одредбе члана 37. став 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужила засновала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, су без утицаја. По оцени Врховног касационог суда наведена оклоност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиле, на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиле, а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није доставио доказе.

С обзиром да је тужили радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протекла времена.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у изреци.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер по овом правном леку тужени није успео, те је донета одлука као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**